

РЕШЕНИЕ

№ 1224

гр. София, 16.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 16.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2897** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 233 и чл. 250 от Закона за Министерство на В. Р. (ЗМВР).

Образувано е по жалба В. № 7594 от 14.04.2010 година, подадена от Н. Г. В., чрез упълномощения А. Д. Т., срещу Заповед рег. № з-3329/23.03.2010 година, издадена от Д. на С. Д. на В. Р., с която му е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение, считано от датата на връчване на заповедта.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като със същата е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение" по време, през което жалбоподателят се е намирал в отпуск по болест, в нарушение на чл. 248 от ЗМВР. По така изложените съображения е направено искане Заповед рег. № з-3329/23.03.2010 година, издадена от Д. на С. Д. на В. Р. да бъде отменена като незаконосъобразна.

Ответникът - Д. на С. Д. на В. Р., чрез процесуалния си представител юрисконсулт К, оспорва жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Дисциплинарното производство е образувано със Заповед рег. № з-633/20.01.2010 г. на Д. на С. Д. на В. Р., във връзка с постъпили данни със справка рег. № Я 1031/07.01.2010 г. по описа на СДВР, че на 01 и 02, 05 и 06 декември 2009 г. Н. Г. В., категория Е – полицаи I степен, на длъжност старши полицаи в група „Конвой” при отдел „Охранителна полиция” – СДВР не се е явил на работа без уважителни причини в два пъти по два последователни дни, като не е предприел действия за явяване на медицински преглед и представяне на болничен лист за отсъствието си. Определен е дисциплинарно-разследващ орган, който да проведе дисциплинарното производство. На 12.02.2010 г. на жалбоподателя е връчена покана рег. № 7295 от 12.02.2010 г. за запознаване с издадената заповед, като му е указано, че след запознаване със заповедта има право да даде обяснения, да представя доказателства и да бъде подпомаган в защитата си от друг служител на МВР. Н. Г. В. е запознат със заповедта срещу подпис на 12.02.2010 г. На същата дата му е връчена и покана рег. № 7297/12.02.2010 г. да представи в срок до 15.02.2010 г. писмени обяснения. Съставен е протокол рег. № 7299 от 12.02.2010 г. за изслушване на служителя от началника на група „Конвой” – ООП – СДВР и за приемане на писмените обяснения. В последните жалбоподателят е отбелязал, че няма да посочва служител на МВР, който да го подпомага при провеждането на дисциплинарното производство.

Резултатите от дисциплинарното производство са отразени в справка с рег. № 8767/22.02.2010 г. на СДВР. Посочено е, че на 01.12.2009 г. служителят не се е явил за изпълнение на служебните си задължения. До тази дата е бил в домашен отпуск по болест, за което е уведомил по телефона, като за периода на ползване на отпуск не е представил болничен лист. Тъй като телефонът му бил изключен, с цел изясняване на причините за неявяването му на работа е извършена проверка на домашния му адрес. В. е намерен вкъщи и е обяснил, че все още не се чувства добре и се подготвя да ходи на лекар. Не е уведомил за неявяването си на работа, тъй като телефонът му бил изключен поради неплатена сметка. Показал е болничен лист с диагноза „Остър бронхит”, който не е бил заверен по надлежния ред в медицинската служба на СДВР и вписан в личната здравна книжка на служителя, както е разпоредено в действащата вътрешно ведомствена нормативна уредба на СДВР. На 05.12.2009 г. В. се явил на работа и е назначен в състава на конвоен наряд за конвоиране на лица до СГС. След провеждане на инструктаж и полагане на подпис в ежедневната ведомост, около 08:30 ч. заявил, че не му е добре и си тръгнал. На другия ден не се явил на работа. Тези обстоятелства са отразени в докладни записки на дежурните полицаи в група „Конвой” – ООП – СДВР.

При извършената проверка на 07.12.2009 г. на домашния адрес на служителя, същият е намерен вкъщи и не е могъл да покаже или представи болничен лист за периода 01.12.2009 г. – 05.12.2009 г., както и за 05 и 06.12.2009 г. Болничния лист за предишния период на боледуване все още не е бил представен и заверен в медицинската служба на СДВР.

За тези обстоятелства е докладвано на началника на отдел „Охранителна полиция” – СДВР и е разпоредена проверка. В писмените си обяснения от 10.12.2009 г. В. обяснява неявяването си на работа на 01 и 02 декември 2009 г. с това, че е бил болен, но не могъл да вземе болничен лист поради факта, че е надвишил максималния размер от 40 календарни дни на отпуск по болест, издаван еднолично от лекар и е трябвало да се яви за преглед пред лекарска комисия за констатиране на заболяването и определяне на режима на лечение, което не е направил. Относно напускането на работа на 05.12.2009 г. и неявяването на 06.12.2009 г. е изтъкнал семейни причини – тежки здравословни проблеми на родителите му – тежки операции и необходимостта да остане при тях. В писмените си обяснения, дадени в хода на дисциплинарното производство е заявил, че се придържа към така дадените обяснения в хода на проверката.

В справката е посочено, че по време на службата на В. като служител на МВР за неявяване на работа за един работен ден без уважителни причини са му налагани дисциплинарни наказания със Заповед рег. № 3-3859/08.05.2006 г. на началник направление „Охранителна полиция” – СДВР – „Писмено предупреждение” за срок от 6 месеца и със Заповед рег. № 3-6491/09.05.2008 г. на зам.началника на отдел „Охранителна полиция” – СДВР – „Порицание” за срок от 10 месеца.

Направено е заключение, че неявяването на работа за два работни дни представлява тежко нарушение на служебната дисциплина, съгласно чл. 227, ал. 1, т. 5 от ЗМВР, за което се налага дисциплинарно наказание „Уволнение”. За преждевременното напускане на работа на 05.12.2009 г. и за неявяването на работа за един работен ден без уважителни причини на 06.12.2009 г., съответно на основание чл. 226, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗМВР, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 6 и чл. 227, ал. 1, т. 3 от ППЗМВР, се предвижда дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение”.

Поради това от страна на дисциплинарно-разследващия орган е направено заключение, че Н. Г. В. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал. 1, т. 5 от ЗМВР, за което е предложил да му бъде наложено дисциплинарно наказание „Уволнение”. На 22.02.2009 г. жалбоподателят се е запознал с обобщената справка от проведеното дисциплинарно производство, като е отбелязал, че има възражения и ще ги представи в законоустановения срок. Посочил е и че не се намира в отпуск. Съставен е протокол рег. № 10003/01.03.2010 г., че до 26.02.2010 г., от страна на Н. В. не са депозирани писмени обяснения.

От дисциплинарно-разследващия орган е изготвено становище рег. № 10689/05.03.2010 г., с което е направено предложение на Н. Г. В. да бъде наложено дисциплинарно наказание "Уволнение". На основание събраните в хода на проверката доказателства и въз основа на дадените становища, от Д. на С. Д. на В. Р. е издадена заповед рег. № 3-3329/23.03.2010 г., с която на Н. Г. В. е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител, категория „Е” - полицай I степен, старши полицай в група „Конвой” към отдел „Охранителна полиция” при СДВР,

считано от датата на връчване на заповедта.

Служителят е запознат със заповедта, като е отбелязана датата и часа на връчване — 31.03.2010 г., 8:55. Жалбоподателят е отбелязал, че в момента не е в законоустановен отпуск и че ще обжалва заповедта по законоустановения ред. Жалбата на Н. Г. В. срещу посочената заповед е подадена направо в съда на 14.04.2010 г., като към нея е приложено заверено копие от болничен лист № 96/30.03.2010 г., бланков № 0367039, издаден от д-р Е Н – АИППМП, за периода 30.03.2010 г. – 06.04.2010 г.

В съдебното производство, разпитан жалбоподателят заяви, че е направил отбелязването при връчването на заповедта, защото така му било казано, той не се е намирал в отпуск, а в болнични.

От показанията на св. Й. – колега на жалбоподателя, се установява, че В. е бил на работа на датата, на която му е връчена заповедта. Началникът го е извикал и му връчили заповедта. Като слязъл долу при колегите си им казал, че са го уволнили.

Св. Иванова – служителят, връчил заповедта за уволнение на В., разпитана в с.з. на 16.02.2011 г. заяви, че началникът ѝ се обадил ѝ ѝ казал, че В. е на работа и го изпратил при нея. В. е бил информиран, че ще му наложат такова наказание. Изрично го е запитала дали е в болничен или годишен отпуск, като той е отговорил отрицателно.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е процесуално допустима - подадена в законоустановения срок съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК и от лице, което притежава процесуална легитимация по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 228, т. 2 от ЗМВР, наказанията по чл. 226 за служителите от категории Д и Е се налагат със заповеди от органите по чл. 186, ал. 1 от ЗМВР. Органи почл. 186, ал. 1 от ЗМВР /в редакцията му към момента на издаване на заповедта - Изм. - ДВ, бр. 69 от 2008 г./ са директорите на главните дирекции, на областните дирекции, на специализираната Д. "Оперативни технически операции", на Д. "Вътрешна сигурност", на специализираните административни дирекции, на Медицинския институт, на научноизследователските и научно-приложните институти и ректорът на Академията на МВР. В конкретния случай, Н. Г. В. е изпълнявал длъжността държавен служител, категория „Е” - полицаи I степен, старши полицаи в група „Конвой” към отдел „Охранителна полиция” при СДВР. Следователно, компетентен да издаде заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е директорът на С. Д. на В. Р. и в този смисъл оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Същата е в предвидената от закона писмена форма и е мотивирана.

Дисциплинарното наказание е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. Обстоятелството, че дисциплинарнонаказващият орган не е изслушал наказаното лице, не съставлява процесуално нарушение, тъй като

същият видно от отбелязването се е запознал с дадените от него писмени обяснения. Съгласно разпоредбата начл. 229, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. Законът задължава дисциплинарна наказващия орган да предостави възможност на служителя да представи писмени обяснения и такава възможност е била предоставена на Н. Г. В.. Законът поставя изискване служителят да бъде запознат с резултатите от дисциплинарното производство и да има възможност да изложи възраженията си и това изискване е спазено.

По делото не се спори за това, че на 01 и 02 декември 2009 г. полицаи Н. В. – старши полицаи в група „Конвой“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР не се е явил на работа без уважителни причини, като не е представил болничен лист за отсъствието си. Съгласно утвърден Седмичен график на служителите от група „Конвой“ при ОПП – СДВР за периода от 30.11.2009 г. до 06.12.2009 г. с рег. № 54565/30.11.2009 г. по описа на СДВР, на посочените дни е следвало да бъде в работна смяна от 06:30 ч. до 18:30 ч.

Съгласно разпоредбите на ЗМВР, дисциплинарно наказание уволнение се налага задължително в случай на извършване на тежко дисциплинарно нарушение (чл. 227 от ЗМВР). В чл. 224, ал. 2 от ЗМВР са изброени дисциплинарните нарушения, като в т. 1, пр. 1 е посочено неизпълнение на ЗМВР. Наложено дисциплинарно наказание съответства на материалния закон. Съгласно чл. 227, ал. 1, т. 5 от ЗМВР, неявяване на работа без уважителни причини в два последователни работни дни, представлява тежко нарушение на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание „Уволнение“.

Ето защо и като е достигнал до същите правни изводи дисциплинарно наказващият орган е постановил обжалвания акт съобразно материално правните разпоредби по издаването му и целта на закона.

Н. В. лично е удостоверил, че към момента на връчването на заповедта не се е намирал в законоустановен отпуск, поради което представянето едва в съдебното производство на болничен лист, не установява твърдяното нарушение на чл. 248 от ЗМВР. Болничният лист не е бил представен на органа по назначаването в рамките на два дни след издаването му, с което жалбоподателят е нарушил чл. 9, ал. 2 от Наредбата за медицинска експертиза на работоспособността (обн. ДВ, бр. 4/2005 г. – отм.). Доказателство в тази насока е обстоятелството, че копие на документа се представя на съда като доказателство едва в хода на съдебното производство. При връчване на заповедта жалбоподателят не е декларирал същото обстоятелство на административния орган, като е допуснал нарушение и на Инструкция № ІЗ-1015/04.07.2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, издадена от министъра на В. Р., обнародвана в ДВ, бр. 74/07.09.2006 г., като удостоверил писмено, че не се намира в законоустановен отпуск (чл. 25). Действително чл. 248 от ЗМВР

въвежда забрана за освобождаване от служба на държавните служители, освен в случаите по чл. 245, ал. 1, т. 1 и 3, както и когато са осъдени на лишаване от свобода за умишлено престъпление от общ характер. Настоящият случая не попада в предвидените от нормата изключения. Въпреки това обаче, поведението на жалбоподателя, на когото с болничен лист е разрешен отпуск и който не уведомил за това работодателя си, нарушава принципа на законност в административния процес (чл. 4, ал. 3 от АПК), който изисква добросъвестно и законосъобразно упражняване на правата и свободите. Недобросъвестното упражняване на субективните права в случая не може да постави жалбоподателя под закрилата на разпоредбата на чл. 248 от ЗМВР, тъй като освен нормативно закрепения в АПК принцип на законност би бил нарушен общия принцип в правото, че никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение. При колизията в приложението на двете материалноправни норми, настоящата инстанция счита, че следва да даде приоритет на разпоредбата на чл. 4, ал. 2 от АПК, тъй като същата регламентира основно положение в административния процес. Ето защо възражението за неспазване на нормата чл. 248 от ЗМВР не следва да се приема за основателно.

Предвид изложеното, Заповед рег. № з-3329/23.03.2010 година, издадена от Д. на С. Д. на В. Р., с която на Н. Г. В., за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал. 1, т. 5 от ЗМВР, във връзка с чл. 230, ал. 1 от ППЗМВР е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение", е издадена в съответствие със законовите разпоредби, а подадената срещу същата жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на делото и липсата на направено искане в тази насока, на ответника разноси не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - С. град, I- во О., 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Н. Г. В., срещу Заповед рег. № з-3329/23.03.2010 година, издадена от Д. на С. Д. на В. Р., като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно оспорване пред **ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД** в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: